

Izhaja razen ponedeljka in dneva po prazniku vsak dan.
Začasno le enkrat na teden.
Uredništvo in upravnitvo:
Ljubljana, Velika Colnarska ulica št. 18.
Naslov za dopise: Ljubljana p. p. 168.
Naslov za telegrame: »Naprejk, Ljubljana.
Čekovni račun št. 14.398. (KDZ)

NAPREJ

Stane mesečno 25 Din začasno 6 Din.
Za inozemstvo 35 Din, začasno 10 Din.
Oglasi:
Prostor 1x55 mm 60 par. Mali oglasi beseda 60 par, najmanj 5 Din.
Dopise frankirajte in podpisujte, sicer se ne priobčijo. — Rokopisi se ne vračajo.
Reklamacije za list so poštne proste.

Glasiło Jugoslovanske socialno demokratične stranke (JSDS).

Letnik VII., šte. 52.
Četrkova
»Naprejeva« številka
izhaja kot tednik:

LJUDSKI GLAS

Glasiło
Kmetško-delavske zveze
Stane letno 72 Din — mesečno 6 Din

Tridesetletnica jugoslov. socialno-demokratične strankine organizacije 1896 — 1926.

Doba utopističnega socializma 1871—1896.

Po padeu pariške komune l. 1871 so se pariški komunardi, — ki so uspeli rešiti življenje pred belim terorjem — razbežali po celi Evropi in raznesli revolucionarne ideje socializma po nemških, avstrijskih in italijanskih mestih. Nekaj obrtniških delavcev, deloma slovenske narodnosti, deloma francoske in nemške, ki so preživeli pariško komuno, je našlo delo in zavetje tudi v Ljubljani. Ti so nadaljevali propagando revolucionarnih socialističnih idej med svojimi tovariši, delavci in obrtniki v Ljubljani, največ ustmeno od moža do moža.

O organiziranem delavskem pokretu v tej dobi skoraj ne moremo govoriti. Obstojala so sicer razna katoliška rokodelska društva, ki pa so roko v roki in največkrat tudi pod vodstvom delodajalcev bila sovražna vsaki socialistični ideji. O kaki razredni zavednosti v tem času ni moglo biti še govora. V kolikor so komunardi uspeli zrevolucionirati obrtniške delavce, je to ostalo neopaženo v političnem življenju Slovencev. Majhni krožki so se zbirali, navduševali se z revolucionarnimi, socialističnimi in deloma anarhističnimi idejami — toda bili so deloma zatrti po policiji, deloma pa so se sami razšli, ker niso imeli organizacije, niti niso uspeli dobiti stike z delavci in poljedelci, ki so bili takrat še vse preveč pod idejnim vplivom gospode.

Pod vplivom nemške in avstrijske socialne demokracije, ki se je v tej dobi začela bolj živo razvijati, so se ustanavljala delavska izobraževalna društva, izhodišča prvih strokovnih organizacij.

Najmarkantnejša osebnost te dobe je bil s. Železnikar, ki je bil obsojen zaradi svojega rev. političnega delovanja na 10 let ječe. Obupan nad neuspehom svoje propagande in strt po dolgoletnem zaporu je tragično končal s samomorom.

Prvi organizacijski začetki.
1896—1914.

Po ljubljanskem potresu 1895. leta se je v Ljubljani silno oživela stavbna industrija. Kvalificirani delavci, ki so prihitali od vseh strani na delo v Ljubljano, so prinesli s seboj tudi zavest, da brez organizacije ni mogoče zboljšati delavski položaj. Tudi volilna reforma iz leta 1896., ki je uvedla 5. volilno kurijo, je vzbudila večje politično zanimanje med delavstvom. Lepi uspehi nemške in avstrijske socialne demokracije so delovali vzpodbudno in tako se je o Božiču l. 1896. vršil ustanovni kongres jug. socialno-demokratične stranke, ki je do tedaj razna strokovna in izobraževalna društva skušal duhovno spojiti v enoten politični pokret.

Z oživljenjem industrijskega proletariata v Trstu ter rudarskih, železničarskih, kovinarskih in lesnih delavskih strokovnih organizacij — je jug. socialno-demokratiška stranka z žilavim bojem vršila pionirsko delo razširjenja socialističnih idej med slovenskim delavstvom. Kakor vsako mlado delavsko gibanje, je tudi naša stranka v tej dobi preživela nešteto

kriz. Ni bilo lahko najti pravo pot, dostop do delavskih množic, ki so komaj prišle s kmetov in bile prepojene s klerikalizmom, ki je v tej dobi pričel bohotno rasti.

S trdom in požrtvovalnostjo delavcev samih so vznikale zadružne, strokovne in izobraževalne organizacije delavcev po programu in v okvirju socialne demokracije. Na političnem polju je stranka po svoji moči prispevala v boju za splošno-enako, tajno in direktno volilno pravico. Tudi nacionalnemu vprašanju je naša stranka po aneksiji Bosne in Hercegovine — ko je bilo to vprašanje aktualno — posvečala veliko pazljivost, kar pričrta tivolska konferenca in njene resolucije. V tej dobi se pričenjajo prvi stiki s hrvaškimi, srbskimi in bolgarskimi socialisti.

Poleg vsakoletnega delavskega kongresa je stranka imela v tej dobi tedenske liste, ki pa so vsi trpeli na pomanjkanju sredstev. Strankine organizacije te dobe so bile bolj na papirju. Kongresi so se vršili po domače. Težišče je bilo v strokovnih in zadružnih organizacijah, ki so imele več sredstev. Pomanjkanje dobre politične organizacije, ki bi združevala v enotnem duhu zadružni, strokovni, izobraževalni in politični pokret, je glavna slabost socialne demokracije te dobe.

Zato so nasprotstva med voditelji v vseh teh organizacijah že v tej dobi izzivala najraznovrstnejše krize. Vendar se je posrečilo obdržati ravnotežje in enotnost do vojne in prevrata.

Vojna doba 1914—1918.

Svetovna vojna je kakor vsepovsod v Evropi razrušila socialno-demokracijo tudi pri nas. Strokovne, politične in izobraževalne organizacije so skoraj prenehale delovati. Edina organizacija, ki je delovala, je bila zadružna. To je bilo usodepolno. Zadružni voditelji so namreč ustanovili med vojno takozvano Vojno zvezo ter so se spustili skupaj z liberalci v špekulacije. Leta 1917. je bil sicer pod vplivom tržaškega proletariata ponovno oživiljen politični pokret. Stranka je zavzela odločno stališče proti imperalistični vojni, se izrazila solidarno z rusko revolucijo in zahtevala obnovev internacionale. Del resolucij tega kongresa je oblast zapolnila, prepovedala tudi protestne shode, ali vse to ni zadržalo močnih simpatij ljudstva za stranko. Z revolucijo v Nemčiji in Avstriji — ter razpadom avstro-ogrške monarhije, so ljudske množice, razočarane nad vojno in ogorčene nad kapitalističnimi strankami, liberalci in klerikalci, ki so vojno podpirali do zadnjega — začele gledati v socialni demokraciji stranko, ki bo uspela zastopati ljudske interese, ki bo uspela dati ljudstvu mir, svobodo in zemljo.

1918—1920.

Doba Narodne vlade in liberalno-socialistične vlade.

Toda Narodna vlada, v kateri so bili zastopani tudi socialist. voditelji, se je pokazala kot popolnoma nesposobna in reakcionarna. Njeni eksponenti so poklicali v Primorje italijansko

okupacijsko vojsko — a v Slovenijo srbsko! Vladali so absolutistično, ne da bi, — kar bi bilo edino umestno — razpisali volitve in se uprli na ljudske zastopnike. Niti deželnih zborov niso sklicali. Prepustili so vso oblast Beogradu ter se zanašali na zaveznike.

Mesto da bi posvetili delavskim organizacijam vso pažnjo in delo — so šli delat za »socializem« od zgoraj — roko v roki s kapitalisti! Zato ni čuda, da je to delovanje voditeljev vzbudilo med ljudstvom odpor. Ta odpor je bil tem močnejši, čim bolj odločno je srbska in hrvaška socialna demokracija obsojajo tako sodelovanje s kapitalisti v liberalno-reakcionarni vladi.

Voditelji so hoteli zadušiti ta odpor z diktaturo. Samolastno so popravljali sklepe kongresa. Tako so nagnali levico v ljubljanski krajevni organizaciji, pod vodstvom Gustinčiča, Štebičja, Golouha in Lemeža, na razkol — ravno pred največjo akcijo: generalnim štrajkom železničarjev in rudarjev in drugih delavcev leta 1920.

To je bil usodepolni zločin. Kapital je bil triumfal. Štrajk je bil udušen s silo. Sledila je Zaloška cesta, kjer so padle žrtve reakcije. Izstop levicarjev pa je pojačal v stranki desničarske oportuniste, ki so še vedno komandirali nad glasilom stranke »Naprejem«. Šele začetkom leta 1922. je stranka obračunala s komando popolnoma in dobila v roke list »Naprejk«, ki je bil do tedaj pod uredništvom Ivana Mlinarja takorekoč Kristanovo glasilo. Ko kristanovci niso mogli več diktirati z denarjem, so izstopili in ustanovili nov list pod vodstvom advokata Koruna in kmalu nato tudi svojo stranko, socialpatriotično in to v času,

ko je kapital začel napadati vse dotodanje pridobitve pokreta.

Levica se je leta 1920. združila s srbsko in hrvaško stranko na Vukovarskem kongresu ter obrazovala komunistično stranko.

1920—1926.

Doba reakcije in izjemnih zakonov.

Značilno za socialpatriotske agente je v tej dobi dejstvo, da čim hujši je bila ofenziva kapitala, tembolj zločinsko so oni cepili in razdvajali organizacije. Cela vrsta socialpatriotskih listov te dobe — ki so pa hvala treznemu proletariatu drug za drugim zapali vkljub črnim fondom — listov, ki so v celoti prinesli delavcem samo razkolniške ideje in demagoško denunciacijo priča o zločinskem razkolniškem delu teh agentov.

Čim silnejša je bila reakcija, tem agilnejše so delali tudi provokaterji med komunisti. Ko so pristaši razpuščene komunistične stranke na konferenci združenja leta 1922. hoteli legalizirati stranko in strokovne organizacije, so današnji zedinjaši Štukelj in Gustinčič zahrbtno izvršili puč, brez vsakih stvarnih in revolucionarnih razlogov odstavili vodstvo ter sami nepoklicani in neizvoljeni prevzeli vodstvo. V dveh letih pa so uspeli prevzeti obnovljene organizacije — ki so štejele ca 4000 članov — z nepremišljenimi, provokatorskimi akcijami, docela razrušiti. V par letih so ostali brez organizacij in tedaj se je začela med njimi ostra borba: Kdo je kriv? Ko so eni drugega pometali iz stranke, je ostal diktator, ki je v tesni zvezi z demokrati, sam in zadovoljen. Zavedni in trezni komunisti so se vrnili v socialno-demokratično stranko tem

ZATO
KUPUJTE

da boste sveži in zdravi
prvovrsten prídátek h kávi
ter

ZAHTEVAJTE

povsod KOLINSKO KIKORIJO,
ki dáje kávi fin okus, barvo
in izdatnost. Pri nakupu

PAZITE

da dobite samo prave takšne
zavítke:

